

[Korsgaard.]

minister sige, at disse 150 Mill. Kr. maa føres til Udgift paa Driften, fordi de fremkommer i den Situation, hvori vi befinder os? Og vi maa gaa videre, vi skal have Balance paa det enkelte Finansaar, følgelig maa Konsekvensen af Finansministerens Udtalelser være, at vi for det paagældende Aar skal udskrive 150 Mill. Kr. nye Skatter til Dækning af dette Laan.

Jeg tror, de fleste vil indrømme mig, at dette har overmaade lidt med Livets Virkelighed at gøre. Det faktiske med Dollarslaanet er, at den Dag, Kronen forlod Guldet paa Grund af Beslutninger, i første Omgang truffet af samtlige Rigsdagens Partier, og i anden Omgang den Dag, Kronen blev solgt, takket være særlige Overenskomster imellem Venstrepartiet og de radikale Partier, da steg vor Statsgæld i Kronebeløb meget betydelige Millionbeløb, der for hele Perioden efter min Mening andrager i hvert Fald ikke under 150 Mill. Kr. Det var et Formuetab, vi den Gang kronemæssigt led, og det har intet med Driften at gøre; derfor er Regnskabet ogsaa paa dette Punkt urimeligt, hvis det vil lade denne Foranstaltning have noget med Driften at gøre, det hævder jeg, den ikke har.

Det, jeg her har nævnt, er Problemet, som det viser sig, naar der var fremkommet meget store Forskydninger. Jeg vil altsaa gerne tillade mig at spørge, om man under den Omstændighed vilde føre saa mægtige Beløb over paa Driften og samtidig forlange, at de skulde dækkes et enkelt Aar. Nej, det vilde man sikkert ikke, men naar man ikke vil det i det store, skal man heller ikke ville det i det mindre.

I den givne Situation at ville tage denne Opskrivning af Telefonaktier som Indtægt er efter min Mening privatregnskabsmæssigt set afgjort forkert. Om man vil benytte den Omstændighed, at Staten har mægtige Midler, til at købe Telefonaktier til lavere Kurs end den, hvortil de kan omsættes i det frie Marked, eller ikke, skal jeg lade staa hen, men at betragte det som en fortjenstfuld Handling i og for sig at benytte sin Magt paa dette Omraade, synes mig noget besynderligt.

Men altsaa, Telefonaktierne saavel som Kursdifferencen hører principmæssigt sammen; der kan for mig ikke være den mindste Tvivl om, at de Beløb, det her drejer sig om, naturligt har deres Plads paa Formue-regnskabet.

Saa er der endelig Kvartalsskatten. Der anstiller Finansministeren igen den højst besynderlige Betragtning, at hvis han havde ladet det Ekstrakvartal, vi ud-

skrev i Fjor, blive paa Driftsregnskabet, vilde Driftsregnskabet have vist et Overskud, skal vi sige paa 16—17 Mill. Kr., hvis jeg ikke tager fejl, maaske noget mere, maaske omkring 20 Mill. Kr.; men siger han: Disse 20 Mill. Kr. behøver jeg ikke, for i denne Situation er der ingen, som forlanger af mig mere end Balance, saa overfører jeg af disse 20 Mill. Kr. — mærkværdig nok ganske nøjagtigt det Beløb, som det paagældende Kvartal indbragte — ekstraordinært til Formueparagraffen. Finansministeren overfører altsaa det Beløb og siger: Det har jeg Raad til, og derfor hensesætter jeg den Reserve, men hvis jeg ikke havde gjort det, vilde det paagældende Aar vel have givet disse 20 Mill. Kr. i Overskud, og jeg vilde altsaa have kunnet rejse ud i Landet og sagt: Se, hvilken fortrinlig Finansminister jeg vedblivende er.

Det mener Finansministeren altsaa, at han vilde kunne gøre. Men naar det saa viser sig, at de Laan, man har givet de kriseramte Landmænd, og som man ingenlunde venter at faa tilbagebetalt, til sin Tid skal betales, saa vil han kunne komme og sige: De Penge hører hjemme paa Driften, følgelig skal jeg have nye Skatter til at betale disse Udgifter med, endskønt vi den Gang, da de paagældende Love blev lavet, vedtog Indtægtsskatter, der svarede til de paagældende Udgifter, uden Hensyn til, at det formelt kaldes et Laan, skønt det reelt højst sandsynligt er en Udgift.

Det er dog en højst vidunderlig Betragtning, at denne formelle Ting, at Finansministeren paa et tilfældigt Aar ved en særlig Opstilling mener at have et Beløb, som han mener han kan overføre til Dækning deraf, skulde være afgørende for, om man i en given Situation kan undlade at udskrive Skatter til Dækning af de paagældende Udgifter, eller man ikke kan undlade det. Hele denne Tankegang er efter mine Begreber saa forvirret, at det ikke kan være muligt at opretholde den, og det, man tilstræber gennem Ændringen, er jo ogsaa netop at faa en virkelig Adskillelse mellem, hvad der er Formue, og hvad der er Indkomst.

Saa siger den højtærede Finansminister, at det, han her foreslaar, svarer ganske til det, et privat Selskab vilde gøre. Det viser, at den højtærede Finansminister aabenbart ikke ret ofte har befattet sig med private Selskabets Regnskaber. Jeg har, om jeg saa maa sige, baade paa godt og ondt haft en Del med saadanne Regnskaber at gøre, og et privat Selskab vilde aldrig bruge den Opstillingsform, som Ministeren her bruger.